

KIS HAV

... SZÉP EGYETÉRTÉSSEN JÁTSZOGATNAK. (Lásd a 351. lapon.)

XLIV. kötet, 22. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1893. május 28-án.

BIRI NÉNINÉL.

— Ének **Rosszcsont Ferkéről**, négy képpel. —
Eldudolja *Ida néni*.

(Vege.)

KÉT szobám volt akkor. Az egyiket vendég-szobának tartottam. Abban volt egy zenélő órák: régi drága ereklye, még boldodult nagyanyámról maradt rám. Ezer forintért nem adtam volna oda. Mellső lapján malom volt látható, és ha elütötte az órát, akkor a víz zugott, a kerekek megindultak és forogtak, a molnár kijött a házból zsákkal a hátán és megfordult, hozzá még az óra gyönyörű zene-darabot is játszott — öröm volt hallgatni. Mindig azt mondták nekem, adjam ezt a ritka órát a muzeumnak: hogy ott nincs is olyan remekmű. De hát én sajnáltam még életemben megválni tőle; gondoltam, majd halálom után vigyék el a nemzeti muzeumba, hadd csodálja ország-világ. Eleget köllött ugyis Ferkétől őriznem ezt az órát, azért is mindig zárva volt a szoba. Ha nem akadt ott dolgom, csak az ablakot hagytam nyitva, hogy szellő járja. Annál inkább tehettem, mert az ablak a kertre nyílt és jó sűrű vas ráccsal volt ellátva.

Egyszer azt tapasztalom, hogy az én órák nem jár — megállt magától — pedig rendszeren föl volt huzva Megindítom. Másnap még nagyobb a baja — nem muzsikál; csak úgy berreg, ha rá akarja kezdeni.

Hát ez már mi? Bántotta valaki?

Harmadik napon a patak nem akar csobogni, a kerekek sem mozdulnak — világos, hogy itt baj történt. Valaki ránczigálta tán, vagy babrálta vele? Hisz

rajtam kívül senki sem járhatott a szobába, mert nálam volt a kulcsa.

Negyed-nap a bezárt szobából iszonyu zuhanás, csörömpölés hallatszik, utána egetverő ordítás.

Berohanok — és mit látok a földön?.. Ott van az én drága órák dirib-darabkára zuzva-törve, alatta Ferke, aki egész erejéből bömbölt, mert a lezuhanó óra befakasztotta (Lásd a képet a 344. lapon.) a fejét.

Nem is értem rá, hogy a károm fölött jajgassak, mert azt a drágalátos gyereket köllött csittitgatni, borogatni, bekötözni. Ó volt az, ki mindennap az ablakon bemászott és felhuzta az órát. Addig huzogatta-ránczigálta, míg végre elrontotta s nagy robajjal a fejére zuhant. No ezt a tettét sohasem felejtetem el, még ha száz évig élnek is. Egy ilyen páratlan remekművet tönkretenni! Bizonyos, ilyen órák nem lesz több. Dehogyan tudnak a mai világban ilyen csinálni!

A gyermekek is nagyon sajnálták, hogy elpusztult az a páratlan óra. Ők is szereték volna látni azt a csuda-malmot, kivált Janika, aki még azt is szerette volna tudni, volt-e liszt a molnár zsákjában.

— Csak azt csodáltam mindig, mondá Czenczi néni, hogyan bujhatott át az a tömzsi gyerek a rácson is?

— Hja, ebben ő nagy mester volt, felelt Biri néni. Én azt hiszem, hogy a kulcslyukon is keresztül bujhatott, ha akarta. Olyan nyíláson mint az öklöm, becsempészte magát az élés-kamrába és ott garázdálkodott. Szerdai napon volt — úgy emlékszem rá, mintha most történt volna. Az nap látogatóba mentem Miliékhez és egész jó kedvben jöttem haza. Hogy a házba lépek,

valam

lépek

höz

megin

be va

De ar

tisza

Ho,

Ros

rámba

belépt

fénki

sajt, z

egy fé

a koty

mind

is oda

raczk

radics

sem k

minder

ott us

tőcsáb

Nem

tak ka

rajzolv

Ahol

tette, r

Ferk

Ott

Az

feketé

mosták

hárm

ordit

mert a

és liz

mód, h

Akk

elhurz

valami puha, fekete, ragadós gömböcskére lépek rá — ez elmázolódik és a czipőmhöz tapad — ugyan mi lehet? Aztán megint egy olyan ízé — az ajtókilincs is be van mázolva, a fal is; tán kulimász? De amint jobban megnézem, — hát lekvár, tiszta szilva-íz.

Hogy került az ide?

Rosszat kezdek gyanítani és az élés-kamrába sietek. Majdnem össze rogytam, hogy beléptem. Egy bődön lekvár ki volt ürítve fénékig, amott egy vendely vaj felfordítva, sajt, zsír, méz lekvár össze keverve, hozzá egy fél zsák liszt a földre kiöntve, és ebben a kotyvalékban a hány tojásom csak volt, mind össze törve. Az én gyönyörű befőttem is oda volt! Minden üvege nyitva, a baraczk-íznek, málna-íznek semmi nyoma. A paradicsomos üvegeimnek, az uborkáimnak sem kegyelmeztek meg... Össze volt törve minden (Lásd a képet a 345. lapon.) és ott usztak az üveg-darabok egy nagy piros tócsában.

Nem köllött tettetést kutatnom — ott voltak kacsóinak nyomai fekete lekvárral oda rajzolva a deszkára, a falra, mindenüvé. Ahol csak járt és a hova csak a lábát tette, mindenütt lekvárba hágott az ember.

Ferkéékhez futottam.

Ott nagy mosás volt.

Az urfit, aki ebből az expedicióból feketén került haza mint egy szerezsen, mosták, szappanozták, vetköztették vagy hárman egyszerre, míg maga borzasztóan ordított. A haját tövig köllött lenyírni, mert a lekvár, zsír, méz, czukros lé, tojás és liszt egészen rátapadt, és nem volt mód, hogy azt tisztára moshassák.

Akkor megelégettem a mulatságot és elhurczolkodtam ide, a város tulsó végére

hogy jó messze legyenek ettől a garázda urfitól.

A gyermekek azt mondták, hogy biz' ők nagyon szerették volna Ferikét ilyen állapotban látni.

— No gyönyörű lehetett, mondhatom! nevetett Czenczi néni; de úgy látszik, az urfi nagyon szeretheti a szilva-lekvárt, mert én is hallottam neki egy ilyen lekváros csinnyjét.

— Azt már ismerem, mondá Rózsika; de azért beszélje csak el kedves néni, hátha nem tudják a többiek.

— Mondd el magad — nevetett Biri néni; majd mi hallgatjuk.

— Azt se bánom! nevetett Rózsika. Hát, így kezdé a kis lány, az úgy volt, hogy mikor tavaly Berta néni lekvárt főzetett, Ferke is ott lábatlankodott a katlan körül, és amint a szilva rotyogni kezdett, máris kért belőle és belé mártotta kenyerét. A szakácsné elkergette, erre ő imposztorsága dühbe jött, egyet rugott a katlanon, ez felfordul és az egész hig lekvár azon-forrón a földre ömlött. A szakácsné kétségbe volt esve, Berta néni mérgeződött, Ferke meg csak kanalazott belőle, és vagy egy fél czipót kent be vele s darabonkint gyürögette magába.

— Én is kóstoltam helőle, nagyon jó jó volt, mondá Janika.

— Hát te is olyan pákosztos vagy, hékás? kérdé Czenczi néni. Te is Rosszcsont vagy?

— Ó nem, a mi Janikánk jó gyerek! bizonygatá Rózsika; ő megosztja velünk minden falatját. Ezt Ferkó nem teszi.

— Nem bizony! mondá Biri néni. Testvérei nem kaptak tőle egyebet verésnél. Erről is tudok egy szép esetet. Egyszer

Sándor bácsi volt náluk, és mikor elment, mindegyik gyermeknek egy tizeskét adott. Volt öröm. Tanakodtak mit vegyenek ezen a tenger pénzen. Valami nagyon jót akartak venni.

Ferke nagyszerű tervvel állt elő.

— Egyet mondok, kettő lesz belőle! Minek is venne mindegyőtök külön-külön valamit? Rakjuk össze pénzünket, vásároljunk fűgét, datolyát, bonbont, cukros-süteményt és csapjunk nagy ozsonnát!

Mindnyájuknak tetszett ez a terv és nagyon helyesnek találták.

— Adjátok ide a tizeskéteket, majd én megyek vásárolni. Jobban értek én ahhoz, mint ti buksik. Engem meg nem csalhat sem a boltos, sem a cukrász! dicsekedett Ferke.

— Igen ám, csakhogy te meg-
eszed az uton,

vagy megszököl a csemegével, mondá Erzsike.

— Esküszöm, hogy meg nem szököm és hozzá sem nyulok az egész uton! mondá Ferke. Különben, ha nem hisztek nekem, kísérjétek el a boltig és vissza.

Igy is tettek a testvérek.

Ferke hűségesen megtartotta szavát, nem

futott el a csomagokkal, föl sem bontotta. De mikor haza értek és a testvérek részöket követelték, így kiáltott rájuk:

— Közelemben ne jőjjetek, mert jaj lesz annak! Ez mind az enyém! Ebből nem kap senki semmit.

A gyermekek azt hitték, hogy tréfál. Kunyoráltak, rimázkodtak, mind hiába.

Ferke szemök láttára bekebelezte a fűgét, datolyát cukros-süteményt és nekik csak az üres papirosokat dobálta oda. És amint ő ott ropogtattaszopogatta a cukorkákat, a szegény gyermekeknek majd meghasadt a szívek.

Ferke nevette őket, és mikor az utolsó morzsát is elfogyasztotta, elszaladt. Anyjuk úgy találta őket, amint az üres papirosokat kezökben tartva, keservesen sirtak.

— Kaptak ők

aztán csemegét eleget kárpoztulás, mondá Czenczi néni; Ferke is kapott valamit az édes atyjától, de az nem volt ám cukros mandula, sem csokoládé-bonbon. Hanem már most gyermekeim, eltelt a félóra. Isten veletek! Nekünk el köll mennünk.

A LEZUHANÓ ÓRA BEFAKASZTotta A FEJÉT.

(Lásd a 342. lapon.)

— Mikor lesz a folytatása, kedves Biri néni? kérde Annácska.

— Majd ha egyszer jó kedvem lesz. Addig pedig menjetek haza és ne kövesétek a Roszcsont Ferke példáját. Nagyt nőjjetek!

A SÁRKÁNY.

— Beszélyke. —

BÜSZKÉN tekintett Ákos végig a művén. Mellette pedig áhítatos bámullat állt Lenczike.

— Juj de szép! Ilyen nagyszerű sárkányunk még soha sem volt!

— Azaz, hogy csak az én sárkányom, felelé Ákos. Te ugyan száz esztendeig sem csinálnád ilyen szépre.

— Magam sem hiszem, mondá Lenczike őszinte szerénységgel. Te olyan sokat tudsz mióta a városban jársz iskolába.

Ákos már gimnázista diák volt s most a püNKÖSDI ünnepre került haza néhány napra. Nagy volt az öröme a kis Lenczikének, mert bezzeg egészen másképp megy ám a játék, mikor a nagy Ákos van itthon. Igaz, hogy Ákos parancsol. Lenczikének mindig engedelmeskednie kell; de Lenczike

ezt rendjén valónak találta, mert nemcsak szerette, hanem titkon szinte bámulta erősebb, ügyesebb bátyját. Most is ime, mily nagyszerű sárkányt készített!

— És éppen jó lesz ma, szólta Lenczike. Nagyon alkalmas szellőcske fuj.

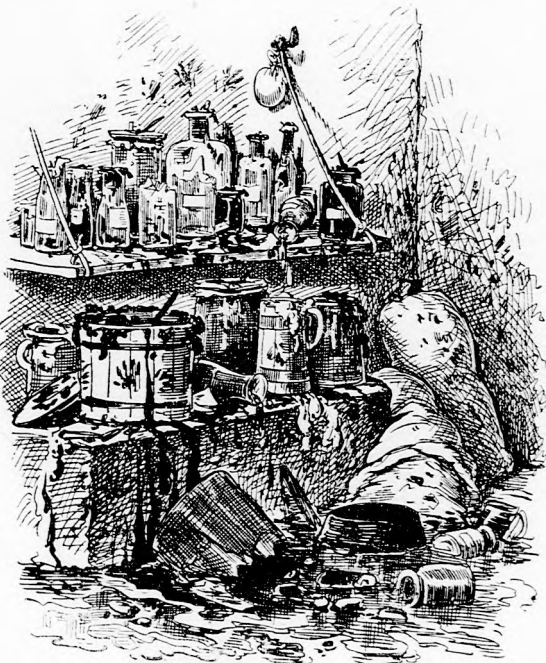
— Viszem is mindjárt ki a rétre. Ott

eresztem föl, meglásd, milyen magasra fog emelkedni!

Ákos gondosan fölemelte a szép, nagy sárkányt, óvatosan össze hajtogatta a sárkánynak tarka papirosból fűzött hosszú, pompás farkát, és megindult; Lenczike pedig majdnem épp oly büszkén baktatott utána. Neki is jut majd a mulatságból, ő is fogja majd tartani a zsinórt, mikor a sárkány fönn lebeg a magasságban.

Az országútról letértek a mezőre,

melyen itt-ott bokrok és fák is voltak ugyan, de elég szabad tér is a sárkány föleresztésére. Ákos már épp ki akarta bontani a hosszú zsinórt, mikor észre vette, hogy biz' ezt nem teheti, mert a nagy sietségben épp ezt a nagyon szükséges kelléket nem kötötte fel a sárkány orrára, hanem otthon felejtette.

ÖSSZE VOLT TÖRVE MINDEN.

(Lásd a 343. lapon.)

— Mindjárt elhozom. Te maradj itt. Lenczi... ide támasztom a sárkányt a fához, vigyázz reá. El ne mozdulj innen.

— Dehogyan mozdulok! Ne félj, rám bízhatod.

Igaz jó szándékkal ígérte ezt Lenczike, s nem is gyanította, hogy ígéretét nem fogja beválthatni. Hűségesen állt ott a fa alatt és gyönyörködve nézegette a nagyszerű sárkányt, előre örülve, hogy ez bizonyosan felröpül egészen a felhőkbe; egyszerre azonban, bár mennyire nem akarta, egészen más felé terelődött a figyelme. Távolból valami kinos, fájdalmas hangot hallott.

— Ugyan mi lehet ez? Olyan, mintha valami kis kutya vinyogna.

Lenczike nagy barátja volt minden állatnak, madárnak s mihelyt észébe ötlött, hogy itt közel valami állatot kineznek, mindjárt arra is gondolt, hogy segítenie kellene.

Szénézett, de nem látott senkit. A fájdalmas hang pedig folyvást hallatszott, még pedig egyre kinosabban. Most már azt is tisztán meg tudta különböztetni, hogy amonnan a távoli bokrok felől hallatszik.

— Furcsa... pedig nincs ott senki... Eleinte azt hittem, hogy a falubeli vásott fiúk közül kinez valaki ott kutyácskát... de fiu nincs ott. Ugyan hát mi lehet?

Ekkor hirtelen észébe jutott valami.

— Tudom már! Tegnap figyelmeztetett az erdő-esősz, hogy vigyázva járjunk a mezőn, mert csapó-vasat állított ki egy gonosz róka ellen... Bizonyosan ez az... valami szegény kutyácska fogózott meg benne. Ki köll szabadítanom az istenadtát!

Már indult is, de még habozott. Hát a sárkány? Ákos meghagyta neki, hogy

őrizzze. Ámbár voltaképp nincs is kitől őrizni.

Gondosan körül nézett. Sem a mezőn sem a közel országuton nem látott senkit.

— Bátran elnézhetek oda egy-két perczre, nem eshetik a sárkánynak semmi baja.

S már futott is könnyörületes jó szivecskéjével a bokor felé, honnan a fájdalmas vinyogást hallotta.

De hajh!... nem gyanította Lenczike, hogy még nálánál sokkal okosabb ember sem tudná azt biztosan kiszámítani, honnan kerülhet baj váratlanul. Ember csakugyan nem volt közel, aki a nagyszerű sárkányt bántsa; de ott száguldozott a mezőn — a szél. És rátalált a fához támasztott sárkányra. Már pedig szél urfi olyan garázda ficzkó, hogy amit csak elmozdithat, azt nem hagyja békességben a helyén. Egyik erősebb rohamával tehát fölkapta a sárkányt és magasra röpítette. A sárkány igazán pompásan volt megcsinálva, gyönyörűen röpült. Csak az volt a baj, hogy az a gonosz szél nem válogatta az útját. Először neki vitte egy fának úgy, hogy a sárkány hosszú tarka farka laszakadt és oda akadt a galyakra; maga a sárkány meg tovább repült, mignem a szél végre erősen odacsapta egy tüske-bokorhoz, úgy hogy papiros-teste foszlányokra szakadt és abroncs-váza siralmasan kilátszott.

Nem telt bele nagy idő, hogy Ákos vissza tért. Hüledezve bámult a helyre, hol a remek sárkányt hagyta. Se sárkány, se Lenczike! Roppant haragra lobbanva nézett szét és csakhamar meg is pillantotta öccsét, ki valamit az ölében dédelgetve, jött a bokor felől. Dühösen szaladt eléje.

— Hová tetted a sárkányomat? rivalt rá. Hát nem rád bízam? Nem ígér-

ted, hogy megőrzöd? Hova tetted? Hol jártál?

Lenczike hamarjában nem is értette egészen, kivált mert ő meg a maga dolgával volt nagyon elfoglalva. Igen szép kutyácskát tartott az ölében. Gondosan apolt állatka volt, a nyakán csinos nyakköti lánczocskával. Szokva is lehetett hozzá, hogy dédelgessék, mert nagyon nyugodtan maradt ott a Lenczike ölében.

— Nézd, Ákos, nézd, szól Lenczike élénken. Ez a kedves kutyuska bele tévedt a csapó-vasba, amit a rókának állítottak... oda veszett volna talán, ha meg nem hallok... alig birtam kiszabadítani... az egyik lába csupa vér, de bekötöttem a zsebbevalómmal... Valjon kinek a kutyácskája?

— Eh, mi közöm ahhoz az ostoba kutyához! kiáltá Ákos mérgesen. Hol a sárkányom? Reád bízom...

— A sárkány? Ott van a fa alatt... ott hagytam...

— Ott nincs.

Most már elképedt Lenczike is. A remek sárkány nincs ott! És Ákos haragszik, méltán haragszik! Kicsibe mult, hogy Lenczike sirva nem fakadt ijedtében.

— Oh! De hiszen nem volt itt közel senki... úgy gondoltam, hogy elmehetek egy-két perczre... ez a szegény állatka oly keservesen nyöszörgött... oh... hát hova lehetett?... Csak a szél vihette el.

Erről mihamar meg is győződtek. Ákos rátalált a sárkány leszakadt farkára, aztán magára a tönkre szakadozott sárkányra. Mikor a siralmas maradványokat össze szedte, no — akkor volt még csak rettentés a haragja. Lenczike kísérletet tett, hogy mentegetőzzék, de Ákos keményen rárivalt.

— Pusztulj előlem! És felém se merj többé jönni, amíg itthon vagyok! Velem ugyan nem fogsz játszani!

Mérgesen sietett sárkánya romjaival haza felé, Lenczike pedig nagy busan utána, ölében a sebesült kutyácskával. Most már szinte csak félig telt öröme benne, hogy megmentette. De azért csak czirógatta.

— Lásd, te oktondi kutyuska! Nem csak magadt kerültél bajba, de még engemet is bajba rántottál. No, még megpróbáljuk... talán megkérleljük Ákost, hogy bocsásson meg.

Haza érve, idegen kocsit pillantott meg az udvaron. Ez uttal azonban nem igen törődött vele, hogy ki a vendég, hanem a pajtába vitte a megmentett kutyácskát, aztán sietett a tornácra, hol Ákos már javában foltozgatta a szerencsétlenül járt sárkányt. Lenczike bünbánolag kért bocsánatot, oly ékesen, a mennyire csak az ő fejecskéjétől és jó kis szívetől telt. De Ákos keményen megmaradt haragjában.

— Látod Ákos, hiszen a sárkányt kiigazíthatjuk... segíték is, ha megengeded... De az a szegény állat elpusztult volna, ha meg nem mentem.

— Hát pusztult volna el, mit bánom én! felelé Ákos ridegen.

Ekkor egy ismerős hang szólalt meg a hátuk mögött:

— Ej, Ákos, ez nem szép nyilatkozat.

Meglepetve néztek hátra. Elemér állt ott, a jogász unoka-testvérök a szomszéd faluból, kit nagyon szerettek.

— Hadd halljam, min kaptatok össze? szól aztán Elemér. Ugy látom Lenczike, te vagy a bűnös, hát te mondd el.

El is mondta Lenczike őszintén. Most már itt a baj. A kutyuskát megmen-

tette ugyan, de a sárkány elpusztult, és e miatt szomorú lesz az ő Pünkösdje, mert Ákos kijelentette, hogy nem fog vele játszani.

— Nem is fogok! pattant ki újra Ákos kevélyen. Tanulja meg, hogy kell szavát tartania.

Elemér, aki kedves, nyájas, de komoly fiatal ember volt, egy-két pillanatra nézett a két fiúra, aztán így szólt:

— Lenczikém, a te helyedben én is azt tettem volna. Te jó szivedre hallgatnál és irgalmaságot cselekednél. És tudod-e ki tartozik neked érte köszönettel? Én magam és a hugom, mert az a kutyácska az én hugom kedves ebecskéje. Kocsink mellett futott s itt közel a faluhoz a mezőre kalandozott. A hugom benn van a szobában s épp a kutyácskája fölött busul; de mindjárt megvigasztaljuk.

Lenczike egészen fölvidult ennek halla-

tára, Ákos pedig kissé megzavarodott és szólni akart; de Elemér így folytatta.

— A sárkány baján persze nekem kötelességem segíteni. Mindjárt hozzá is látok. Érték én ám hozzá s meglásd Ákos öcsém, még különb sárkányt kapsz. Te meg Lenczikém vigasztalódjál egy kicsit. Én a huggommal azért jöttem most ide, hogy elkérjünk titeket a pünkösdi ünnepre hozzánk. Otthon vannak öcsém, Béla és Dini, aztán eljön még néhány fiatal rokonunk, hát vígan töltünk két-három napot.

— Jaj de jó lesz! tapsolt Lenczike.

— De örülök, hogy Bélát és Dinit láthatom, szólt Ákos.

— Már ez nem egészen úgy lesz, Ákos

öcsém, szólt Elemér komolyan. Te a Lenczike újabb meg újabb könyörgésére is kijelentetted, hogy az egész ünnep alatt nem fogsz vele játszani...

— No hiszen nem mondom...

KIS NAGY KRISTÓF. (Lásd a 354. lapon.)

— De most meg én mondom, szólt Elemér igen határozottan. Többre tartottad ezt a gyarló papíros sárkányt, mint azt, hogy jószívű öcséd irgalmasságot gyakorolt, ha csak egy szegény állatkával is. És kérlelő szavára is könyörtelen és szeretetlen érzést mutattál. Hát biz' én téged nem viszlek magammal.

És Elemér megtette, amit mondott. A sárkányt igen szépen kiigazította, kárpótlásul a megmentett kutyácskáért; de mikor aztán a kocsis elő állt, csak hárman ültek be: Elemér, a huga és Lenczike. No, meg negyediknek a sebesült kutyácska, melyet Lenczike tartott az ölében.

Ákos, ha nagy diák létere nem séggyelte volna, aligha nem sírva fakad, amint a kocsis után nézett. Így csak elbúsult rettettenesen. És az egész ünnep alatt kedvetlenül ügyelgett, a sárkányt kezébe sem vette, semmi játékhoz sem volt kedve, csak sóhajtgatta:

— Hej te szép piros Pünkösöd, magamnak de csúf szürkére mázoltalak!

ARANY KALÁSZOK.

Nem fog soha derekas művet teremteni, aki bátortalan és hamar csügged; de az

sem, aki vakmerő elbizakodással ront előre. Az egyik meg sem indul, a másik elbukik az akadályoknál, célhoz egyikök sem ér. Szilárd eltökéltség és komoly megfontolás együtt szükségesek, hogy az élet rögzös útján sikeresen versenyezhesünk.

*

Csak az olyan fa nő magasra és csak az olyan bir ellenállni viharoknak, forogteteknek, amely mélyen leeresztette gyökereit a földbe; hamar kidől és elszárad az, mely-

nek vékony, kevés gyökere csak a felszínen maradt. Így az ember elméje is csak akkor lehet erős és akkor emelkedhet magasra, ha tudásának gyökerei mélyen és sokfelé ágaznak; míg akinek tudása csekély és felszínes, az hamar tehetetlené és gyámoltalanná válik már kicsi bajjal szemben is.

*

Ha tiszta szívvel, megfontoló elmével jóban fáradozol, ne tántorítson vissza az, hogy irigy avagy

értelmetlen emberek gúnyolnak és kisebbitenek. Az állhatatosság ezeket végre is elnémitja s a becsülettel végzett jó munkának megjön a jutalma: a nemes szívű és tiszta elméjű emberek meleg elismerése.

*

Légy óvatos és megfontolt abban, hogy mit közölsz másokkal. Mert a régi bölcs mondás azt tartja: »Amit barátodnak a fülébe sugsz, azt az ellenség száz mértöldnyiről is meghallja.«

... KÜLÖN SZOLGA HOZTA NEKIK A CSEMEGÉT.

(Lásd a 351. lapon.)

VARGA-ÍNASOK.

HÉJ gönczöli hármás halom.
 All a vásár, sokadalom!
 Fel, fel! . . . készülődjünk útra,
 Csizmáinkat fűzzük rúdra!
 Vegyesen van új s fejelés,
 Akármennyi, mégis kevés.
 Szép a vetés, hál' Istennek,
 Lesz majd miből fizessenek.
 Telik; jut is, marad is
 Nekünk egy két garas is.

A BIBI CZICZA CSEVEGÉSE.

(Kepekkel a czimlapon és a 349. lapou.)

ÖTT nyúlt el Bibi czicza kényelmesen Irénkének az ölében s félig szunyókálva teljes megelégedéssel dorombolt. De talán rosszat álmódott? Vagy más baja esett? Elég az hozzá, egyszerre csak bosszusan és fájdalmasan fölajdult.

— Miau! Nyau! Jaj no!

— Mi a bajod, cziczuskám? kérdé Irénke. Ahá, tudom már! Megint itt vagy, te garabonczás Palika? Ugy-e, te csipted meg a Bibi farkinczáját? Valld meg tüstént a bünödet!

A garabonczás Palika nagyot nevetett és gunyosan nézett Irénkére és Bibire.

A nyájas Irénke maga is inkább tréfára vette a dolgot.

— Ne törődjél vele, Bibi. Ezek a garázda fiúk nem értik a kedves csiczuskát.

— Az már igaz, ingerkedett Palika. A macska-nyelvet nem tanuljuk az iskolában. No, de te bizonyosan érted, talán meg is tudnád mondani, mit dorombol most a te kedves Bibid?

— Persze, hogy meg. Én nagyon jól értem.

— Hadd halljam! Beszélj Bibi, majd Irénke lefordítja. De annyit mondok, hogy ha nem beszélsz okosan, újra megcsiplek.

— De én meg akkor meg is karmollak! lefelé Bibi. — már legalább Irénke így tolmácsolta. Mert szelid vagyok ugyan, amikor vagyok, de mérges is tudok ám lenni. Tudhatnád, hogy mi cziczák a négy-lábuak országában igen előkelő familia vagyunk. A mi családunkból került ki az állatok királya, az oroszlán, ugyszintén a hatalmas tigris, párducz és még több híres és nevezetes nemzetség. Ugy-e bizony, te nem vagy atyafiságban semmiféle királlyal és efféle hatalmasokkal. No hát! Beláthatod, hogy teljes tisztelettel tartozol irántunk.

Hanem persze, te sem vagy jobb a többinél. Nagyon rossz a világ, nem úgy van már, mint volt régen, ami nagy dicsőségünk idejében. Mert hajdanában jobban megbecsültek bennünket, sőt olyan idő is volt, amikor szentnek tartottak. Ez jó régecskén volt ugyan, vagy két-három ezer esztendővel ezelőtt, nem is éppen itt Magyarországon, hanem jó messze innen Egyiptomban, a hajdani Fáraók országában, melyről tudhatsz egyet-mást, ha jó diák vagy. Ott hajdanában, a Fáraók uralkodása idejében, mi cziczák szent állatok voltunk, mindenki tisztelt és rajta volt, hogy nekünk kedvezzen. Bezzeg merete volna csak ott valamelyik vásott kis vitéz megcsipni a szent czicza farkinczáját, majd csipték volna ám őt nyakon! Az volt ám a mi fénykorunk. Olyan fontos szentek voltunk, hogy ha tűz ütött ki, a gazda legelőszőr is nem a többi értékes holmiját mentette meg, hanem a ház szent macskáját és ha ez sze-

rencésen sikerült, a többi holmi pusztulásán megvigasztalódott. És ha egy-egy czicza-szent megelégette a jó életet, elnyújtotta a négy lábát és kimult: akkor gyász és siralom volt a házban, a gazda leborotválta fájdalma jeléül a szemöldökeit, a kimult cziczát pedig bebalzsamozták. Most is találni ilyen czicza-mumiákat ott az ősi romok közt. A muzeumokban láthatók és jó is, hogy láthatók, mert még bizony az modanád, hogy ez mind nagyon régen volt. talán nem is igaz.

Nem kívánom, hogy még mai nap is szentnek tartsanak, de azt jó néven veszem, ha simogatnak, dédelgetnek. Persze azt mondod rá, hogy diák létedre ez nem hozzád illő, csak leánynak való. Pedig voltak ám híres, nevezetes férfiak is, akik nagyon szerették a macskát. Egyik híres ősom volt a Muezza czicza. No ennek legalább is olyan jó dolga volt, mint az egyiptomi szent cziczáknak. És tudod-e, ki volt a gazdája? Nem kisebb ember, mint Mahomed, a muzulmánok profetája és vallásuk megalapítója. Mikor egy napon Mohamed elsenderült, kedves cziczája oda feküdt a gazdája bő köpönyegének a sarkára; Mahomed fölbredvén, dolgai után akart látni, de hogy fölkelhessen, Muezzát is föl kellett volna zavarnia édes szunyokálásából. Ezt pedig sajnálta. Epp elérte kezével az ollót, tehát lassan, óvatosan levágta a köpönyeg sarkát, melyen Muezza feküdt. Aztán csöndesen fölkel s a megnyirbált köpönyegben ment odább.

Már ha egy proféta is, ilyen gyöngéd tud lenni, elvárhatjuk holmi kis inczifinzi diákoeskától, hogy legalább ne bántsanak.

Vannak persze nekünk most is jó barátaink s hallottam hírét egy gazdag embernek, aki nagy összeg pénz szánt arra, hogy minden gazdtalan cziczát oltalmába vehessen, s külön menedék-házat rendezett be számukra. Nagyon jó dolguk volt ott, külön szolgálta nekik a legjobb csemegéket. (Lásd a képet a 349. lapon.) De nem tudom szabad volt-e éjelente kísértátniok a ház

tetejére hangversenyt rendezni vagy pin-czébe, kamarába egerészni. Mert e nélkül biz én egyiptomi szent czicza sem szeretnék lenni. Már minekünk az a legfőbb gyönyörűségünk.

A középkorban, több száz esztendővel ezelőtt, épp ezért nagyon meg is becsültek minket. Mert akkor még nem volt olyan sok a macska, azóta nagyon elszaporodtunk. Régi írásban föl van jegyezve, hogy egy kolostornak a cziczáját nagy könyörögve kérte néhány napra kölcsön egy másik kolostor apátja, akinek nem volt macskája; az élés-tárban pedig nagyon garázdálkodtak az egerek, alig hagyván ebédre valót a szegény barátoknak. A derék czicza mihamar segített a bajon, kipusztított minden egeret ez az ájtatos barátok megint kaptak jó ebédet.

Egyébiránt most sincs nekünk más igazi ellenségünk, csak egy-egy garabonczás fiu, meg egy-egy goromba eb. No; nem mondom, a kutya-nemzetséget magam sem nagyon kedvelem. De ha épp úgy fordul a dolog, mi szelid cziczák jó barátságban tudunk élni még a kutyákkal is. Ismered ugy-e a Józsi bácsi Mungó kutyáját és a Nina néni Bolyhos cziczáját. Milyen szép egyetértésben játszogatnak együtt azok! (Lásd a képet a czímlapon.) Még azt sem bánja az jó Mungó, ha Bolyhos megtépázza a fülét. Csak ugy tréfából morog és vág morcos pofát, de igazán soha sem bántják egymást.

Ebből is láthatod, hogy mi megfőrünk még ellenségünkkel is, csak jó barátunk legyen.

De most már eleget csevegtem, ideje, hogy szundikáljunk. Csak aztán ne csipj megint a farkinczámba, mert akkor karmolok!

BÜVÉSZET.

Szár az cukor a víz mélyén.

A NEDV éri, akármilyen, a cukrot: ugy-e bizony elolvad? Baj is volna, ha nem tenné. Mert akkor nem ihatnánk édes kávé, tejet, de még csak cukros vizet sem.

Mégis egészen bátran ajánkozhatol rá, hogy az egész társaság szeme-láttára leme-

ritesz egy darab cukrot a víz mélyére, ott tartod ameddig tetszik, s mégis egészen ép és száraz lesz, mikor újra kiveszed.

Persze, ha csak úgy egyszerűen bele dobnád a cukrot a vízbe, biz' az elolvadna. Egy kis készülék kell hozzá, amelyben azonban

nincsen semmi boszorkányság, csak egy kis ügyesség és tudomány.

Legelőször is természetes vízzel teli edény szükséges. Legjobb, ha nagy üveg edényt használsz, mert ebben oldalt is látható a produkció. Ha nincs nagy kompótostál, jó az olyan üveg borító is, amilyennel mama a gyümölcsöt, süteményt, sajtot szokta portól, legyektől megóvni. Ezt fölfelé fordítva az asztalon, valamely magasabb tárgyra helyezed, három negyed rész-

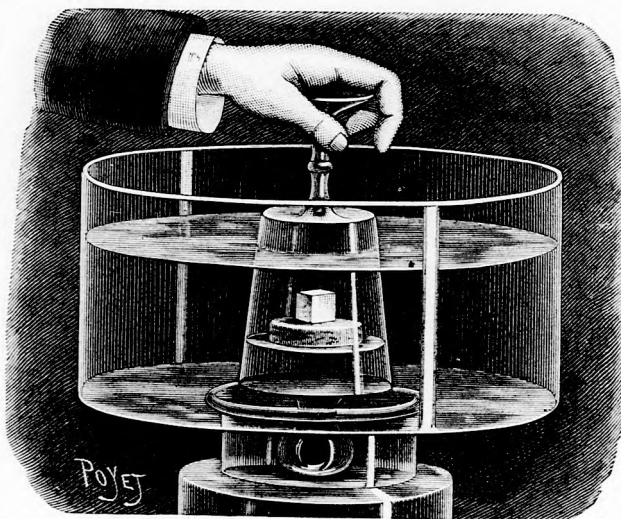
nyire megtöltöd vízzel, aztán egy lapos, nagyobbacska parafa-darabot teszel a középre; a mustáros üveg szokott ilyen nagy lapos dugóval bedugva lenni s a mama szívesen is adja kölcsön. A dugó ott lebegvén a vizen, ráteszed a cukrot, aztán üres poharat borítasz rá a cukorra, dugóra s a poharat lenyomod a vízbe, fenéig. (A poharat e közben egészen egyenesen kell tartani, nehogy alatta a dugó fölbillenjen.)

Amint a poharat lefelé nyomod, belehatol ugyan a víz, de csakhamar észre veszed, hogy a pohárban nem áll a víz oly magasan, mint a poháron kívül az edényben. Mert amikor a poharat ráborítottad a cukorra, levegő volt benne s most, hogy lenyomod a vízbe,

a levegő össze szorul a pohár fenekén, nem ereszti oda a vizet. De a vizen lebegő parafa és cukor fölemelkedik oda a levegős ürbe és a cukor szárazon marad. Ott tarthatod így akár meddig, a süritett levegő megvédi a víztől.

Mikor végül a poharat lassan ismét fölemeled és földre teszed, a cukor darab ép és száraz állapotban fog ismét ott lebegni parafa-ágyán a vizes edényben.

*

SZÁRAZ CUKOR A VIZ MÉLYÉN.

Elégett fonál, mely el nem szakad.

Köss fonálra, vékony czérna-szálla, egy könnyű kis karika-gyűrűt, a czérnát kösd fel valahová magasabbra és gyujtsd meg. Mi fog történni?

— Az, hogy a czérna elhamvad s a gyűrű leesik a földre.

Okvetlenül. És ha százan próbálják is, mindig az lesz a vége. Te pedig előveszel egy czérna-szálat, megmutatod a társaságnak, hogy csak olyan czérna, mint a többi, nincs benne drót, aztán rákötöd a gyűrűt, felfüggeszted, meggyujtod s aztán — bámulni fognak. Mert a czérna elhamvad, de a gyűrű mégis ott lebeg a levegőben.

Nincs pedig benne semmi boszorkányság.

Az egész titok ott van mindenkinek a szemei előtt — a sőtartóban. Prudentia: sőtartó.

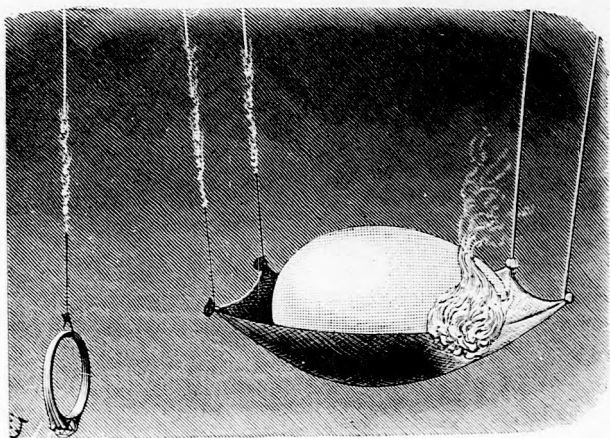
Hogy a czérna-szál ilyen produkcióra szolgálhasson, nem szükséges egyéb, mint hogy erősen sós vízben megáztassuk és aztán megszársítsuk. Ezt azonban háromszor-négyszer köll ismételni. A czérna, mikor megszáradt, látszólag csak olyan, mintha semmi sem történt volna vele. De mikor elhamvad, a sóból a fonál hosszán vékonyka sósziplop képződik, mely persze

gyöngécske, de holmi könnyű tárgyat megbir elszakadás nélkül.

Hogy a produkció még hatásosabb legyen, bemutatatható más formában is, pl. amint a rajz mutatja. Kérsz a mamától egy kicsi darabka igen könnyű, ritkás szövetet. (amilyen a mousseline), négy sarkára négy szál czérnát tűzöl s az egészet beáztatod háromszor-négyszer az erősen sós vízbe, minden áztatás után ügyelve

a kiszáradásra is. A kis hintaágyat aztán felfüggeszted, valami könnyűcske tárgyat fektetsz rá, pl. üres tojánhéjat és meggyujtod. A czérna is, a szövet is el fog égni, de a tojánhéj ott lebeg tovább is, látszólag a hamumaradékon.

mely máskor magától szét szokott porlani.

ELÉGETT FONÁL, MELY EL NEM SZAKAD.

Ha nem akarod rögtön elárulni a titkot, akkor természetesen jó előre kell a czérnát elkészítened és olyan ügyesen kell azt elővinned, hogy a nézők ne gyanítsák, hogy az bizony mégsem egészen olyan fonál, mint a többi.

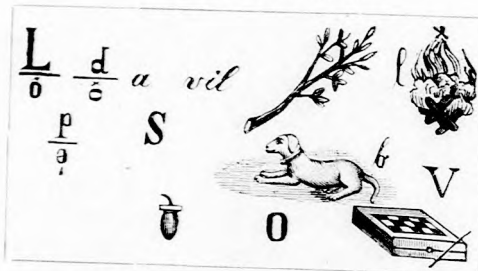

KIS NAGY KRISTÓF.

(Képpel a 348. lapon.)

U GY, ugy; a vállamra ülj,
Vidáman tekints körül;
Tekints szét halmon, tetőn,
Völgyön, erdőn és mezőn.
Csöppet se félj, Bözsikém,
Jó erősen foglak én;
Viszlek kövön vizen át.
Mint Kristóf a Jézuskát.

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott, kapja jutalom-nyereményül a következő díszes könyvet:

Tannenburgi Róza

Elbeszélés a lovagkorból. Átdolgozta Donász Ferencz. Öt színes képpel és színes borítékkal, díszes kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A Kis Lap XLIV. köt. 19-dik számában hirdetett versengés, mint örömmel tapasztalom, nagy érdeklődést keltett kis olvasóimnál s igen sokan vettek részt a versengésben, még pedig jeles sikerrel. Most is akadt persze soknak a szójegyzékében törölni való, mert nem versenyezhetnek: hajlított, ragozott, vagy képzőkkel átalakított szavak (pl. kik, tüt, nőn, sós sat.), továbbá család- és helynevek, idegen szavak magyaros írással (pl. szósz, kók), egy bötüből álló szók, melyeknél természetesen nem kérdéses, hogy visszafelé olvasva is azt jelentik-e (pl. ó, ő.), a nem igazán magyar szavak (pl. hah! huh!), a rövidítések (pl. nén=néni, zuz = zuza helyett) sat.

De még ezek törése után is igen kielégítő az eredmény s többen jártak közel hozzá, hogy tel-

jesen kimerítsék a nyelvünkben található összes olyan egytagú szavakat, melyek visszafelé olvasva is ugyan azt jelentik. A győztes mögött többen alig egy, két, három szóval maradtak hátra Győztes lett pedig, legtöbb helyes szót küldvén be, ifj. Tormay Béla, Budapesten. Ő a következő 35 helyes szót gyűjtötte össze:

Bab esücs, púp, tót, tat (hajó alkatrészt), tét, lel, pip, pép, dad, ded, déd, czucz (áldomás), sas, sás, pap, báb, búb, góg, jaj, juj, zuz, szósz, csees gyógy, esées (himlő), kék, kuk, lél, szász, tót szesz, szusz, tát, viv.

Helyes megfejtést küldtek továbbá a zárjel közt jelzett számú szavakkal: Bretschneider Paula (34), Kármán Tódor és Miklós (32), Grósz Endre (32), Sonnenberg Berta (31), Müller Erzsike (31), Rezsű Erzsike és Gyula (31), Tarnóczy Ferencz (30), Josipovich Kálmán (30), Scholtz Gusztáv (30), Magassy Sarolta (29), Bauer Elza (28), Gállik testvérek (28), Tóth Gyula (27), Roth Rudolf és László (27), Peti Sándor (27), Wittchen Elza és Blanka (26), Détsy Mariska (29), Ravasz Izabella (29), Fürth testvérek (29), Hirsch Margit és Lujza (29), Mäder testvérek (28), Bartal Aurél (28) Fischer Lajos (28), Sturm Margit és Erzsike (27), Kiss Sára és Lajos (27), Selevér Flóra (28), Gyémánt Ilona (28), Kónyi Hugó (26), Kiss Örszi (27), Katzburg Aladár és Gusztáv (26), ifj. Bolyó Károly (26), Szontágh Klára és Sándor (28), Georgevits Guidó (28), Benkó Jenőke (29; írást nem illik beporozni! F. b.), Heller Margit (21), Dinnyés Etelka (21), Márton Gabriella (25), Vánca Misike (25), Concha Klári és Sári (23), Tass Ida (19), Szily Rózsika (22), Romeiser Ilona és Feri (22), Uferbach Gizella (22), Herman Stefánia (22), Ringenbach Ilonka (20), Weiss Böske (20), Csikvári Ernő (26), Polgár Juliska és Margitka (26), Biró Barnabás (23), Stielly Walter és Lajos (19), Szalay Livia (19), Oláh Zoltán (25), Forschner Juliska és Sárika (25; nem illik írást beporozni! F. b.), Hoffmann Etelka (21), Panajott Miczike (21), Békesi Imre (16), Falk Alice (15), Beck Pista és Pál (20), Gerő Laci (20), Patterson Margit és Orsolya (20), Vadas Zoltán (26), Polgár Géza (26), Veress Ilona (25), Szathmáry Emma és Vilma (25), Steiner Mariska és Gyula (19), Müller testvérek (19), König Dénes (22), Mihályi Margit (22), Berger Irén (22), Lukács Pálma (20), Neumann testvérek (20), Stein Andor (19), Soós Laura és Iduska (19), Mayer Béla (26; nem illik írást beporozni! F. b.), Váczy Annika (25), Vitályos Emma (22), ifj. Kölcsey Ákos (22), Weiss Aranka és Rudi (18), Engelsmann testvérek (18), Brody Armand (23), Marczali Bözse (23), Latinevits Endre (23), Jánosída (26; ha végig olvasnád a »Kis Lap«-ot, tudhatnád, hogy kiadói dolgokban nem a szerkesztőhöz kell fordulni. A késedelemért vagy elmaradásért

magadra vess. F. b.), Rihmer Mariska (15), Pászter-Bódogh Ibolya (15), Bohunka Mariska és Etike (24), Hollaki Leó (24), Fleischmann Janka és Jenő (22), Teutschl Elemér (22), Fülöp Etelka és Kálmán (22), Varga Rózsa (23), Görgey Aladár (24), Hajós Anna (24), Schulz Mariska és Pali (18), Beck Irén és Sárika (17), Moesz Izabella és Ilonka (22), Markó Árpád (22; valamivel gondosabb írás nem ártana. F. b.) Benedek Pista (22), Götz Elfrid (23), Weisz József (21), Pávai Vajna Gabriella (17), Földváry Gábor (14), Verédy Ilona (20), Szentgyörgyi Sárika (22), Mattyasovszky Zoli (24), Koreck Iván (21), Markovits Vilma (14), Schönberg Zoltán (24), Molnár Margitka (24), Poór Elza (26), Csákós Laczika (11), Kurzweil Emil (21), Kund Mariska és Faludy Margit (23), Csánády Margit (22), Wurm Géza (7), Farkas Mariska és Olga (24), Rózsa Irén és Ida (20), Szöllősy Aurél (25), Fischer Pali (22), Berczelly Jenő (26), ifj. Keck Géza (25), Kerdl Dezső és Ernő (25), Magassy Aranka (25), Magassy Jenő és Zoltán (24), Lázár Andor (23), Ember Pista (21), Ravasz Gizi (20), Ambrózy Gyula (23), Nuszer Matild (20), Grünbaum Margit (24), Kertész Tibor (21), Schwarcz Emil, Herzog Frigyes és Grünstein Imre együtt (24), Danilovics Mariska és Pali (22), Kürthy Erzsike (23), Herczeg Ida (22), Kerner Jenő (22), Ferbstein Berta (19), Waldmann Jenő (18), Fluk Karesi (19), Förster Ottó és Otócska Jenő (18), Posch Rudi (15), Isaák László (15), Schlichter testvérek (19), Herzl Antal (23), Fabritzky Antal (24), Weisz József és Artur (19), Hecht Márta és Armin (18), Fodor Malvina (13), Schulhof Adélka (18), Zsoldos Miklós (20), Stauber Erzsike és Margit (21), Hirschler Jolán (23), Kleeberg Géza (18), Egy valaki (15; a levél Pápáról jött, de a szórakozott kis versengő elfelejtette a nevét aláírni; talán magára ismer e sorok olvasásánál F. b.), Biedermann Frida és Gyula (27), Boross Kata (22), Szemők Katicza és Maricza (15), Rothfeld testvérek (20), Szögyény Gábor (27), Jaulusz Ella (28), Fekete Emma (20), Peláthi Gyurika (19), Stern Sándor (22), Sipőcz Karola és Laczika (28), Walter Mariska 22; nem olvastad figyelmesen a versengés föltételeit; mert ugye tudod mi az egy-tagu szó és mi a két-tagu? Pedig nem kevesebb mint 37 két-tagu szót írtál bele pályaművedbe. Így aztán nem lehetett szilárd alapja reménykedésednek. F. b.) Fleischmann Rózsa (23), Taubner Margit, Imrédy Kálmán és Károly, Forgách Beatrix (28), ifj. Isaák Gyula (26), Lederer Sarolta (17), Nadler H. (14; nevedet máskor egészen írd ki, mert mint már többször megjegyeztem, az csak hirneves nagy férfiak kiváltsága, hogy elég a vezeték-nevöket aláírniok. F. b.), Bakos Géza (26), Kovács Erzsike (14), Széll Erzsike (30), Láncey Edith (22), Varga Sándor (21), Kálmán Armin (29; körül nyírhatnád a levélpapírost! F. b.), Márton Erzsike és István (23), Kulm Imi és Rózsika (28), Gerde Oszkár (29), Sohár Irma

és Andor (28), Bärkányi Ödön (30), Szathmáry Péter (21; nem illik írást beporozni! F. b.), Vincze Aladár (29), Gyulay László és Lajos (22), Bortstieber Gertrud (21), Tichl Leona (24).

A győztes ifj. *Tormay Béla* részére a jutalom-könyvet (*Uj Robinson*), több mint száz képpel a kiadó-hivatal megküldi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szerencsés Andor. Láttalak mindnyájatokat délczeg tornász fiúkat, amint ruganyos léptekkel vonultatok el az ablakom alatt, s bizony örömtől dobbant meg a szívem, hogy ilyen derék, izmos fiúk vagytok. Mintha csak a haza reménysege virult volna ki alattam. Ha külön felismerlek, külön kendő-lobogtatást és éljent juttatok az én Andor öcsémnek. — **Müller Erzsé.** A kis főhercegeasszony druszádnak igenis jár a *»Kis Lap«*, mint járt regebben Mária Valéria királykisasszonynak, ki azóta tán már a maga kis lányának mondja el azokat a meséket, melyeket valamikor a *»Kis Lap«*-ban olvasott. Hogy mi jelen meg a folyó elbeszélés után, ennek befejeztével meghozza a következő szám. Amnyit azonban már most is elárulhatok, hogy akit annyira megkedveltek: az indián elbeszélések írójától nemsokára ismét fogtok olvasni egy vonzó és tanulságos történetet. Az írásod jó, s ha igazán megromlott volna, nem a sok büntetést okozhatnád érte. A büntetés megjavítja a rossz írást is. — **Szél Piroska.** Már azt csak ne kívánjad tőlem, hogy utána nézzek, a te olasz sorsjegyed nyert-e. — **Poór Elza.** Hamar, hamar küldj hírt magadról sajátkezű írásban, amiből azt olvasnám ki, hogy hála az Égnek, tul vagy már a bajon. — **ifj. Bolyó Károly.** Szerdán este az a Morgó bácsi majd hozzám utal. Szivesen látlak. — **Kovács Béla.** Megkaptam, átadtam, köszönöm. — **Vitályos Emma.** Hogy élő virággal is lehet fősteni, a te bájos kis küldeményed bizonyítja, melyet kedves emlékül őrzök. — **Radisics Elemér.** Leveledben azt emlited, hogy »egy kis tévedés volt a kiadóhivatal közt.« Ebből nem érthetek semmit s így nem is igazithatom el, ha talán valami eligazítani valód van. Egyébiránt, mint sokszor ismételtam, a kiadóhivatalt illető minden dologban egyenesen a kiadóhivatalhoz kell fordulni. — **Sibilla Jenő.** Az egytagu szavakra hirdett versengésben a te művedet nem vehettem számba, mert sehogysem tudtam tisztába jönni vele, mi is akar hát lenni az, amit beküldtél. Négy oldalt írtál sűrűn tele ilyen furcsaságokkal: *tyaty, tyety, tyuty, übu, übü, üfu, üfü, xax, xex, xix, nyany, nyüny, üli, ipi, faf, fif, fof, füf* és így tovább, vagy nyoleczszázat! A cse-esemő gyermek szokott ilyenforma hangokat adni, mikor gyűgyög, de értelmes szót még nem tud. Tanuló korban levő fiu már azonban tudja, mi

az értelmes szó; tehát nem írhattad ezeket a furesaságokat komolyan le mint szavakat, mert tudod, hogy ilyen szavak nincsenek. De tréfának sem gondolhatom, mert a tréfában is kell valamelyes értelemnek lenni; annak pedig, amit te így négy oldalon össze írtál, se füle se farka. Szeretném tehát, ha felvilágosítanál: valjon mit gondoltál akkor, mikor annyi fáradtsággal ilyen furesalkodást követtél el? — **Zsoldos Miklós.** Nem valószínű bár, de azért még sem lehetetlen, hogy a sok száz levél között a tiednek nem fordítottam a tulsó lapjára. Már most mi egyéb marad hátra, mint hogy arra kérjelek: írjad le még egyszer. Nem nagy sor az. De mégis csak úgy és akkor, ha megengedi időd, melyet most, képzelem, erősen lefoglalnak a közeledő vizsgálatok. — **Bohunka Mariska és Etike.** Jól csináltátok, de tán mégis fölötté könnyű dolgok. Szerkesztetek valami nehezebbet. — **Volarich Iduska és Imike.** Sokad magatokkal a pünkösdi ünnepek alkalmából ti is jó kívánságaitokat küldöttétek meg nekem. Csak ezer meg ezer szíves köszönettel viszonzozhatom a kedves megemlékezést. Mielőtt örvendeztetsetek meg annak hírével, hogy a kis Imike teljesen föl-épült. — **Roth testv.** Szeretném tudni, mi révén jutott eszetekbe a régi »Nauplia« fürdő. — **Nadler H.** A nevedet teljesen írjad ki. Rejtvényedet megrajzoltatom. — **Taubner Margit.** Egy kis gyakorlattal a büvészkedés fog sikerülni neked is, mint ahogy sikerült annyi másnak. Annyiszor olvashattad, hogy a »Kis Lap«-ban meg-megrovogatom azokat, akik rojtos szélű papírosra írnak, s te mégis vétesz ellene. Nem az én kedvemért, hanem magatokért intelek erre, mert a tiszta, takaros levél annyi, mint a takaros öltözet. Ugyan ki lépne társaságba, ha az inge gallérja vagy manzsettája ki van rojtosodva? — **Fluk Karesi.** Hogy ne fogadnám már szívesen Györgyikét is az én számos híveim táborába? Szívesen fogadom biz én s érdeklődéssel várom az első levélkéjét. — **König testv.** Vagy kettejét besoroztam. — **Szögyéni Gábor.** Örömmel veszem tudomásul, hogy bajodból szerencsésen felgyógyultál. Már most szabad idődet ismét a kedves lapotokkal való foglalkozásra fordíthatod. — **Kövesy Rudi.** Ha kétséged volt valjon helyes uton keresed-e a megoldást, idejekorán kellett volna e kérdéssel hozzám fordulnod. De csak két hét multával írtál s mire im felelhetek, már nem igen veheted hasznát a feleletnek, mert épp ebben a számban közölöm a megfejtést és a megfejtők névsorát. Egyébiránt vigasztalhat az, hogy csakugyan helyes nyomon jártál és ha 25 olyan egytagu szót szedtél össze, igen dícséretes eredményt értél el. — **Gyulay László és Lajos.** Olyan hosszabb elbeszélést, a milyen a »Dorinka menedéke« volt, már csak a jövő kötetben indíthatok meg. Mert a most folyó kötet június utolsó vasárnapján véget ér, addig pedig, könnyen kiszámíthatjátok, már csak négy szám lesz. Ennyibe olyan hosszabb szövésű elbeszélés bele nem fér. Az

pedig, ugy-e, nem volna méltányos, hogy akik új előfizetők lesznek a jövő kötetnél, azok csak középtől kezdve olvashassák, tehát meg se érthessék az elbeszélést. Pedig az új hosszabb elbeszélés, melyet már készletben tartok, azt hiszen, legalább is annyira fog mindnyájatoknak tetszeni, mint »Dorinka menedéke«. De alkalmasint még jobban. — **Blum Ella.** A nagy öröm mián bizony kár volt leesned a székről. Tán csak amolyan ártatlan nagytitás ez a te mondásod. B. Lujzára nézve világosabban szólj. Annyi ezer gyermeket hogyan bírják nyilván tartani? — **Lanczy Edith.** A gondolkodás és higgadt megfontolás mindig meg hozza a maga gyümölcsét. Az eredmény mutatja, hogy helyes nyomon jártál. — **Papp Birike.** Kenvesen írod le tavaszi örömeidet, annál is kedvesebben, mert itt Budapesten tulipán, orgona idejét multa már s szélteben virítanak már a kikeleti gyümölcsök legízesebbjei: a cseresznye és szamóca. Az igaz, hogy nem itten termettek, hanem a korábban érlelő délnek ege alól küldözték ide vagonszámra. — **Futtaky Ibolyka.** A te köszöntőd rövidnek rövid ugyan s nemes érzelemről is tannuskodik, de közlésre még nem való. — **Schulz Mariska.** Világosan, nagy és tiszta betűkben írd meg újra, s mert még gyöngé az írásod, mást kérj meg erre. Csak úgy érthetem meg magam is, mert nálam a *v, u* és *n* mind egyformák s rejtvényűnél hamar készen van a zavar, mint az utóbbi »rejtett példaszó« is mutatja, melybe két sajtóhiba is csuszott bele. Az igaz, hogy elmés olvasó társaid közül sokan rátertek s önmaguk igazították helyre. — **„Kikeletkor.“** Hogy kívánhatja, hogy egy költeménynek akkora tért szenteljek, melyben apróra elmondjam kifogásaimat? Nehányát mégis csak ide ígattam: Mért áldáshozó a gyümölcsfának a feeske, meg köllene magyarázni. Tudtommal ez a madár a légben repülő s a víz színén uszkáló legyet, bogarat vadássza inkább. *Fészked és fészket* rimnek nagyon olesó; *othonában-rónaságon* meg nem is rim. A madarak szavára már hogy nyerne életet a természet? Épp megfordítva áll: ha a természet új életre ébred, dalra gyujtanak az éneklő madarak is. *Minden-pihen* szintén rossz rim. A fa, ha gyümölcsös fa, előbb hajtja a bimbót, aztán a lombot. Ha meg nem gyümölcsös fa, rüggyzik s így lombosodik. *Éjszakanta?* Hát ez mirféle szó? Igenis van »éjente«, »naponta«, t. i. amíg tart az éj, a nap. (Durante die v. noctu.) De napszakanta nincs. Már e kevés példából is láthatja, hogy nem oly egyszerű dolog megénekelni a természetet. A természetet ismerni kell, de meg a *aprosodiát* is annak, aki versben emlékezik meg róla. — **Weiss Aranka és Rudi.** Nem volt az a csütörtök ünnepnap? Olyankor szünetel a nyomda. Tegyetek újabb kísérletet nálam. — **Sonnenberg Berta.** A versírásra, úgy látom, nem születél, kis lányom. De ez csöppet se aggrasszon. Bizton hiszem, hogy ennek a tudománynak a híjjával is derék nő válik belőled. — *Több kéziratról a jövő számban.*

Felelős szerk.: **Forgó bácsi.** Szerkesztői és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.